

MOLNÁR ÁDÁM

Taizéi találkozó Rigában

A taizéi közösség minden év végén ökumenikus ifjúsági találkozókat (közismert nevén „taizéi találkozókat”) szervez európai nagyvárosokban, amelyek rendszerint fiatalok tízezreit vonzzák. A találkozók célja egy előre meghatározott tematika szerinti közös gondolkodás, közös ima, ezáltal a nemzetek közötti párbeszéd és bizalom erősítése – és természetesen, hogy közös mulatsággal búcsúztassák az óvet, köszöntsék az újat. Az idei évben a lettországi Rigában rendezték meg december 28. és január 1. között a találkozót, amelyre mintegy tizenötezer katolikus, ortodox és protestáns fiatal érkezett egész Európából.

Az idei rendezvényt is az ökumenikus lelkeség, a legutolsók iránti elkötelezettség, az egyszerű, énekekből és ismétlődő mondatokból álló imádságok, a sokszínűség jellemezték. Ugyanakkor minden találkozó más, mindig ad valami újat. Ferenc pápa december 27-én üzenetet küldött a 39. taizéi találkozóra: **„Ortodox, protestáns és katolikus fiatalok, akik ezekben a napokban a valódi testvériség jegyében éltek, ezzel kifejezésre juttatjátok, hogy a történelem főszereplői szeretnétek lenni, és nem hagyjátok, hogy mások döntsenek helyettetek a ti jövőtökről.”** Rigában az esti imádságok elmélkedéseiben Alois testvér különféle nézőpontokból világított rá a hagyományos taizéi javaslatokra: maradjunk szilárdak a reménységben, amely teremtő erő; egyszerűsítsük az életünket, hogy meg tudjuk osztani másokkal; legyünk együtt, hogy kinyilatkoztassuk az evangélium dinamikáját; növeljük a testvériséget, hogy a békét építsük.

Egyházmegyéink támogatásával nekünk, görögkatolikusoknak is lehetőségünk nyílt, hogy részt vegyünk az idei találkozáson. December 27-én indultunk Budapestről mintegy harmincötven, hogy élményekkel gazdagodva és imádságban kezdhessük el a 2017-es évet. A huszonnégy órás út mindannyiunkat megterhelte, de amikor először pillantottuk meg a Riga városát jelző táblát, mintha senki sem lett volna fáradt. Megérkezve a város Arénájához, rövid tájékoztatást kaptunk. Sokan még először vettek részt ilyen találkozón, így nem tudhatták, mire is számítsanak. A találkozó szervezői számítottak az önkéntes segítségre, így a mi buszunkról is többen vállalkoztak ételosztásra, sorrendezésre, takarításra. Mivel a szállások különböző plébániákon voltak, minket is

három csoportra osztottak. Az én csoportom egy gimnázium tantermeiben kapott szálláshelyet, ahol a nagyon kedves segítők azonnal útbaigazítottak, és elfoglalhattuk helyeinket. Ezt követően visszaindultunk a városba, ahol részt vettünk az első közös imán. Mindenki nevében mondhatom, hogy fantasztikus élmény volt látni, ahogy több ezer fiatal imádkozik egy helyen.

A délelőtti programokon a saját plébániánkon vettünk részt, mi a gimnáziumban. Reggel egy közös imával kezdtünk, amibe minden nemzet bekapcsolódott. A mi szállásunkon rajtunk, magyarokon kívül franciák, lengyelek, szlovénok, spanyolok és norvégok voltak. Az imát követően kis csoportos beszélgetések adtak lehetőséget arra, hogy ismerkedjünk a más országokból érkezettekkel, és hogy jobban elmélyíthessük magunkban Alois testvér javaslatait.

Mindennap egy-egy déli imán vettünk részt különböző templomokban, amelyek olvasmányainak, könyörgéseinek felolvasásába mi, magyarok is bekapcsolódunk. A délután folyamán számos program adódott számunkra, hiszen lehetőségünk nyílt megtekinteni az

ortodox templomot, a Lett Nemzeti Múzeumot, illetve meghallgathattuk különböző lett és litván zeneszerzők műveit, valamint néhány pillanatkép segítségével betekintést nyerhettünk Roger testvér, a taizéi közösség alapítójának életébe.

Az esti program a közös vacsorával indult, ahol megkaptuk a másnapi ebédet, majd ismét az esti ima következett, ami még mindig hatalmas élményt nyújtott, látva a sok-sok ezer fiatal együtt. Minden este egy-egy testvér olvasta fel Alois testvér javaslatait, ezt követően pedig a kórus szolgálata, illetve a taizéi énekek nyújtottak lelki feltöltődést számunkra.

A hét csúcspontja a december 31-ei „Nemzetek Ünnepe” volt, ahol minden nemzet a saját plébániáján mutatott be egy rövid kis produkciót, saját országuk szokásairól. Mi a saját plébániánkon énekléssel, népdalozással emeltük az este hangulatát, végül pedig „limbó-lázat” varázsoltunk a gimnáziumba.

Természetesen a napok során jutott idő városnézésre, tengerparti sétára is. Azt gondolom, mindannyian remekül zártuk az óvet, és első-sorban lelki feltöltődéssel kezdtük el az újévet. Reméljük, a következő évben is részt vehetünk a találkozón a svájci Bazel városában.

